

skal revideres, og sørge for, at miljøet får større vægt, og at landene, som kommer med ny viden, nye beviser, nye stoffer, kan sige: Jamen det her det er ikke ordentligt begrundet. Der er forhold, som gør, at vi vil være miljømæssigt bekymrede, og derfor vil vi have mulighed for at forbyde det pågældende stof eller den pågældende funktion i vores land. Det kan man så gøre, og inden for en periode skal Kommissionen sige nej, og hvis den ikke gør det, er det faktisk muligt for landet at opretholde den forhindring.

Det er et meget stort fremskridt, og det er især et fremskridt, at man kan bruge de nye nationale regler baseret på ny viden.

Brugen af miljøgarantien har altid og vil altid være en afvejning af hensynet til miljøet og til det indre marked. Og der kan ikke på forhånd opregnes alle de teoretiske og hypotetiske enkeltsituationer, der opstår, hvor man siger: Hvordan vil Kommissionen dømme, hvordan vil Kommissionen fortolke sin holdning i den og den sag?

Der kan tænkes mange forskellige muligheder, som selvfølgelig skal afprøves konkret, og vi er villige til fra Det Radikale Venstres side at afprøve miljøgarantien konkret, som vi har været villige til også i fortiden at afprøve den konkret, men der skal altså være nogle konkrete eksempler på bordet, før vi går ud og afprøver den reviderede miljøgaranti.

Vi er helt sikre på, at den repræsenterer et fremskridt i forhold til den gamle miljøgaranti, så længe brugen af miljøgarantien er velbegrundet, og det skal den jo være. Derfor er vi helt klar over, vi ikke kan støtte Enhedslistens forslag til vedtagelse, men derimod det forslag, vi selv har fremsat, som beskriver de fremskridt, der er sket.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge fru Elisabeth Arnold, hvordan hun kan hævde, at seksmånedersreglen, hvor Kommissionen skal tage stilling til brug af miljøgarantien, skulle kunne være et fremskridt.

Det er jo sådan – jeg tror, det var hr. Ove Fich, der også tidligere gjorde opmærksom på det – at Danmark har en sag liggende om miljøgarantien, hvor vi endnu ikke har fået svar, og så længe vi ikke har fået svar, lever jo da miljøgarantien i den sag. Holland har f.eks. liggende et hollandsk forbud mod kadmium, hvor man heller ikke har fået svar, vistnok i flere år,

og det vil sige, at så kan de stadig væk opretholde deres forbud.

Nu tvinger man systemet til at svare inden seks måneder. Kommissionen skal svare inden seks måneder. Så ville Holland sandsynligvis have fået et hak i tuden allerede for lang tid siden, og vi kunne også fra dansk side have fået et negativt svar allerede for længst.

Så jeg tror da ærlig talt, den danske regering har skudt sig selv meget præcist midt i foden med den bestemmelse om de seks måneder. Så tvinger man jo Kommissionen til at svare negativt.

Elisabeth Arnold (RV):

Vi anser det for at være en klar forbedring, at der er en frist, inden for hvilken Kommissionen skal svare.

Hvis den ikke svarer, har landet sin soleklare godkendelse liggende. Så kan man fortsætte med at opretholde et forbud mod det pågældende stof, som man vil. Det er et pres, man lægger på Kommissionen. Hvis de ikke kan gøre deres arbejde færdigt og de ikke svarer inden for de seks måneder, er uklarheden afløst af vished.

Nu har vi nogle sager, som hr. Keld Albrechtsen ganske rigtigt sagde, hvor der ikke er kommet noget svar i lang, lang tid, i årevis endda, og det vil sige, at vi har en retsikkerhed og en fortolkningstvivil. Det vil nu blive afvejet ved den nye traktat. Der skal komme svar inden for seks måneder. Hvis der ikke gør det, gælder det forbud, som det enkelte land har brugt i henhold til miljøgarantien.

Det er en hurtig afklaring, og det er at et lægge pres på Kommissionen, som den i øvrigt ikke er spor glad for. Den er meget bekymret over, at den får pålagt dette pres at skulle svare inden for seks måneder. Hvis den ikke gør det, gælder miljøgarantien. Det synes jeg er en klar-gørelse, som er et klart fremskridt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Kan fru Elisabeth Arnold ikke se, at hvis EU-Kommissionen bliver påtvunget at skulle svare inden for seks måneder og man så har en sag liggende om kadmiumforbud i Holland, som man hidtil ikke har svaret på, sandsynligvis fordi man har en meget dårlig sag, hvis man vil ud og tvinge Holland til at acceptere kadmium, og det vil man helst ikke ud med fra Kommis-